

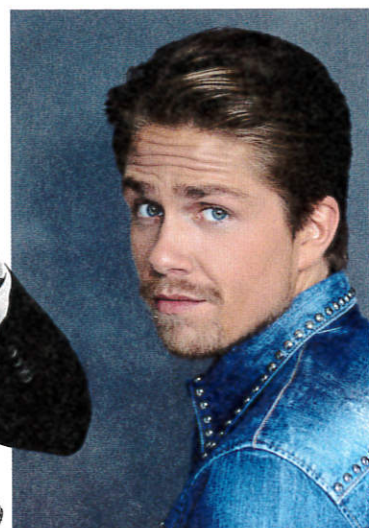

Verleiding, daar zitten we op bij Playboy. Ons mei-nummer staat er weer bol van, met als kers op de taart een naaktshoot met Rosanna uit - jawel - Temptation Island.

⬆ P36 ROSANNA

Rosanna Voorwald deed mee aan *Temptation Island* om haar relatie met Niels op de proef te stellen. Verleider Alex wist de twee bijna uit elkaar te drijven, maar Niels gaf Roos nog een kans. En geef die man eens ongelijk.

⬆ P108 SPACEY

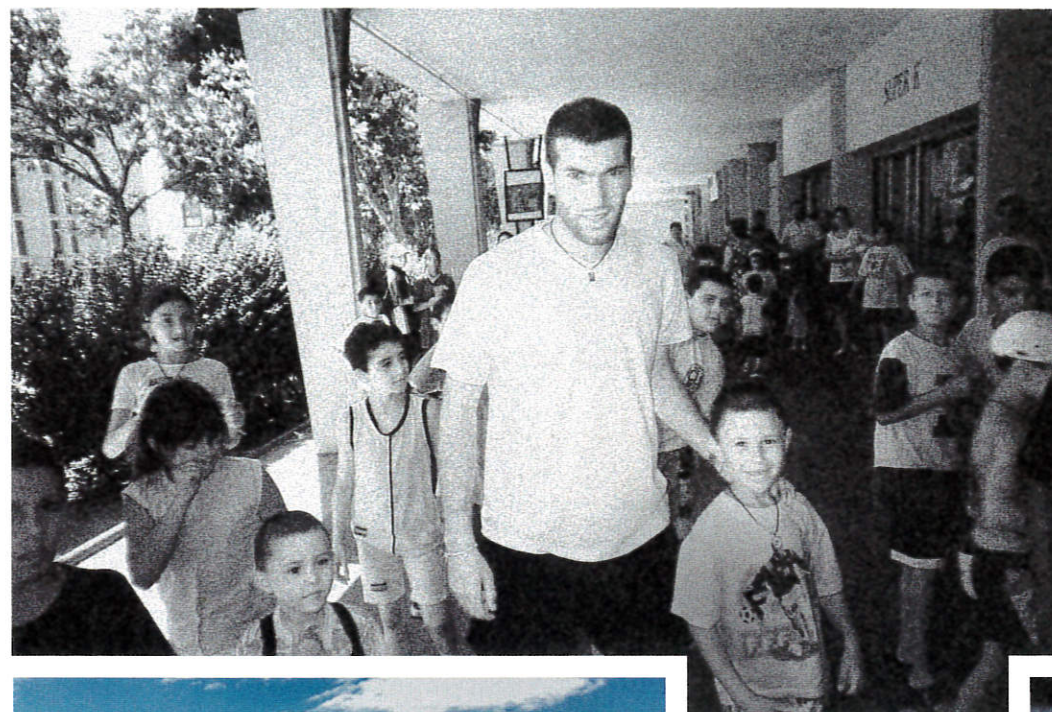
Het vijfde seizoen van *House of Cards* verschijnt bijna op Netflix. Daarom een profiel van de man die over lijken gaat: Kevin 'Frank Underwood' Spacey.

⬆ P68 HAZES

Een groot interview met de zoon van, die tegenwoordig zelf als André Hazes door het leven gaat. 'Ik merk dat mensen dat verwarrend vinden, maar het zij zo.'

⬆ P50 AMANDA

Heimwee naar Hollywood na onze special van vorige maand? Playmate Amanda Booth neemt je mee terug op een verleidelijke tocht door Tinseltown.

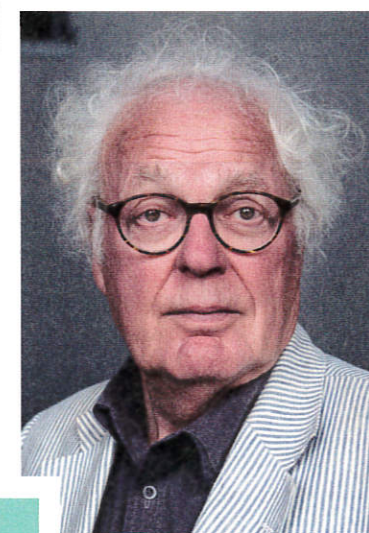
⬆ P90 DE BANLIEUE VAN ZIDANE

La Castellane is de meest beruchte voorstad in Frankrijk, maar ook de geboortegrond van een van de beste voetballers ooit: Zinédine Zidane. Een bezoek aan de broedplaats van het Franse voetbal, waar geweld, criminaliteit en terreur welig tieren.

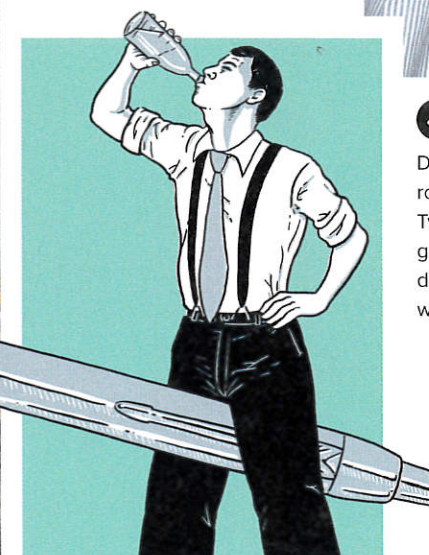
⬆ P82 ULTRA-MARATHONS

De meeste mannen zijn al blij als ze één keer in hun leven een marathon uitlopen, maar voor sommige gasten is dat niet genoeg. Zij willen hoger, heter, verder en dieper.

⬆ P30 SPAAN

Deze maand komt de tweede roman uit van Henk Spaan. Twintig vragen aan de pensioengerechtigde voetbalanalist, die de geraniums nog even laat voor wat ze zijn.

⬆ P10 MOST WANTED

Met een klokje waar er slechts 1.000 van zijn gemaakt en ander exclusief spul.

⬆ P24 DE DON

Reclameman Don Schothorst leidde net zo'n onstuimig leven als Don Draper uit *Mad Men*. In Playboy een voorpublicatie van het boek dat hij daarover schreef.

COKE, DE WITTE SLOPER.

Reclameman Don Schothorst bedacht beroemde slogans als 'Melk, de witte motor.' en 'Het Zwitserleven-gevoel'. Nog voor zijn dertigste is hij miljonair en een internationaal begrip in de reclamewereld. Oh ja, en verslaafd aan drank, coke en sex. Inmiddels runt Schothorst al vijftien jaar succesvol zijn particuliere verslavingskliniek Solutions. 19 mei ligt zijn boek *De Don* in de winkel. In Playboy alvast vijf fragmenten.

/ DIT IS DE DON

Niet alles is wat het lijkt. Ik was een wereldwijd geroemde reclameman en dronk elke dag anderhalve liter wodka. Ik was miljonair en snoof dagelijks zeven gram coke. Ik had een gezin en ging vijf dagen per week naar het bordeel. Op het hoogtepunt van mijn verslaving, of dieptepunt – het is maar hoe je het bekijkt –, gaf ik een miljoen per jaar uit in seksclubs en verdiende mijn dealer drie ton per jaar aan mijn cokeverslaving. Ik ademde verslaving. Uiteindelijk moest ik drie keer scheiden, failliet gaan en bijna

overlijden aan een overdosis, voor ik in een klooster de conclusie trok: ik wil leven. Het helpen van andere verslaafden zou mijn nieuwe drug worden.

In alle eerlijkheid en zonder enige terughoudendheid is dit boek tot stand gekomen. Mijn kinderen, familie en vrienden hebben het volledige verhaal nooit gehoord. Tot nu. Ik wil niet langer de schijn ophouden en heb besloten hier voor het eerst mijn hele verhaal te vertellen.

/ DON IN HET BORDEEL

De dag waarop Maria zonder mij op vakantie ging met de kinderen, ging ik naar het dichtstbijzijnde bordeel: Boccaccio. Het was druk toen ik binnenkwam, de in pak gestoken mannen keken verlangend naar een meisje dat ondersteboven aan een paal hing. Boccaccio was een geliefde plek onder zakenmannen. Je kon je auto parkeren op een afgeschermd parkeerplaats, niet te zien vanaf de weg, of je kon ervoor kiezen om opgehaald te worden. De gratis pick-up service was populair. Boccaccio was ook het enige bordeel dat ik kende – en dat waren er veel – met een golfbaan. Lucy, een Amerikaanse met platinablond haar, zat naast de bar in een leren stoel met een glas champagne in haar hand. Ze droeg een strakke Armani-spijkerbroek en een wit hemdje, zonder bh. Ik keek naar haar tepels.

'Hi, Donny!' zei ze met haar dikke Amerikaanse accent en ze lachte baldadig haar spierwitte rechte tanden bloot. Als ik betrappt zou worden met Lucy zou ze prima door kunnen gaan als een model van Colgate, voor een shoot. Ze haalde een sigaret uit haar pakje Marlboro Light. Verwonderd keek ik hoe ze dat deed met haar lange neppagels. 'Laten we naar mijn huis gaan. Mijn Range Rover staat klaar. Zal ik wel even regelen.'

Ik tikte Arend, de eigenaar van Boccaccio, op zijn schouder. Hij grijnsde toen hij zag dat ik het was. Een van zijn beste klanten. 'Neem haar maar mee. Komt goed, dan koop je haar uit voor de nacht. Geen probleem.' Hij sloeg vriendschappelijk een arm om mijn schouder en begeleidde me weer in de richting van Lucy. 'Have fun en je laat haar toch wel heel, hè?' Ik hield de deur voor Lucy open en keek nog een keer om naar Arend. Hij saludeerde en klapte zijn hakken bij elkaar. In de auto keek ik Lucy aan terwijl ik een fles champagne uit de koelbox omhooghield. 'Zin?' Vijf minuten later stapten we bij mij thuis in Blaricum uit en hield ik de voordeur voor haar open. Geroutineerd gooide ze haar jas op de bank, ik liep door naar de cd-speler. Miles Davis schalde uit de boxen, de fles Armagnac stond op tafel en de coke lag klaar. 'Dit is het goede leven, vind je ook niet? Nu kan het feestje beginnen. En ik zal je waarschuwen... Als je je niet gedraagt krijg je een klap op je blote billen.'

'Misschien vind ik dat wel lekker...' Ze gleed even met haar blote voet over mijn bovenbeen. 'Toevallig is dat mijn specialiteit.' Langzaam boog ik me naar haar toe en likte haar lippen. 'Laten we dan een lekker spelletje spelen. Een spelletje waarin je alles moet accepteren, want ik ben de baas.'

Ik stond op, pakte haar bij haar pols en leidde haar naar de houten wenteltrap: de handboeien hingen al klaar. 'Omdat je heel stout bent geweest krijg je van vier verschillende zweepen 25 klappen,' fluisterde ik terwijl ik zachtjes aan haar paardenstaart trok. 'We beginnen licht. Met de stroken zweep.'

Vanaf het moment dat Maria de voordeur achter zich had dichtgetrokken, was het spel voor mij begonnen. De opwindende die Maria voelde bij het voorbereiden van de vakantie, voelde ik daarna bij het klaarleggen van de attributen en het rangschikken van de zweepen. Met een doffe klap kwamen de leren stroken op Lucy's bovenbenen terecht. Ze kreunde. Steeds sloeg ik iets harder, totdat haar benen bedekt waren met rode striemen. Traag ging ik door mijn knieën en voelde met mijn tong de hitte op de plekken waar ik haar had geraakt. Ik rook haar, proefde haar. Miles Davis hoorde ik niet meer. 'Ik ga je helemaal gek maken.'

Ik maakte haar handen los en klikte daarvoor in de plaats een kleine metalen halsband om. Voor later. Tussen de lijntjes door dronken we de fles champagne leeg en daarna de fles Armagnac. 'Ik zag dat je paarden hebt.' Ik vond het sexy hoe ze de 'r' uitsprak, nog bekakter dan de meeste vrouwen uit het Gooi. 'Als meisje reed ik veel paard. Vroeger geloofde ik dat je ontmoagd kon worden door het paardrijden. Dat vond ik een heel spannende gedachte.'

'O ja?' Ik nam een lange teug van mijn sigaar. 'Je brengt me op ideeën.' Ik klikte een riem aan haar halsband vast en stond op. 'Laten we dit spel voortzetten in de paardenstallen.'

Met een rukje aan de riem deed ik een stap richting de tuin. 'Wrafff,' blafte Lucy en stond gehoorzaam op. Jezus, deze vrouw was goed.

We liepen de nacht in. De tuin was donker, maar door de heldere hemel kon ik het kinderspeelgoed nog net ontwijken. Stiekem hoopte ik dat de buurvrouw een slapeloze nacht had en naar buiten zou kijken om de sterren te bewonderen, en dan dit wonderlijke tafereel zou aanschouwen. Misschien bracht het haar nog

op ideeën.

'Je bent nog lang niet klaar met mij,' fluisterde ik.

We liepen de stal binnen en mijn oog viel op de paardenbok. Er hing een groot zadel overheen, dat ik voorzichtig op de grond legde. Ik commandeerde Lucy dat ze over de bok heen moest gaan liggen.

'Hier kan ik je goed aan vastbinden.' Van de grond pakte ik een stuk zeezeilerstouw en bond haar polsen strak vast aan de poten van de bok. Daarna haar enkels en toen haar halsband. Ze kon geen kant meer op, zelfs haar hoofd kon ze niet meer heffen. 'Je gaat hier je straf overdenken. Ondertussen ga ik nog even een drankje halen.' Zwakend liep ik terug en schonk nog een glas whisky voor ons in.

Zes uur later werd ik wakker. Ik rekte me uit, wreef in mijn ogen en zag toen twee glazen op de tafel voor me staan. Het drong langzaam tot me door... O mijn god, Lucy! Ik sprong op en rende

naar de stallen. Fuck, fuck, fuck. De zon was net opgekomen. Daar lag ze, over haar hele lichaam had ze kippenvel van de kou. Toen ik dichterbij kwam, streek ik met mijn vinger langs haar arm. 'Lucy,' fluisterde ik in haar oor. In een keer deed ze haar ogen open, ik schrok.

'Dit wil ik elke dag,' zei ze schor.

Toen Lucy weg was, de coke op en de fles whisky leeg, dacht ik aan hoe het zover had kunnen komen. Ik keek naar de smeulende overvolle asbak op tafel en streek met mijn vinger langs een brandplek in de nieuwe designbank. De vaas met verse bloemen die Maria elke week in huis haalde was omgevallen en de kindertekeningen waren met magneetjes en al van de koelkast naar beneden gegleden. Het leek alsof het huis het had opgegeven. Iedereen probeerde een normaal leven te leiden, alleen ik moest altijd alles weer ontworpen. Met een diepe zucht stond ik op, hing de kindertekeningen recht en belde mijn dealer.

/ DON IN DE RECLAME

Omdat ik zo weinig te besteden had, liep ik altijd naar het kantoor van PRAD op de Wibautstraat. Elke ochtend passeerde ik tijdens deze wandeling mijn vader. Ik zag hem zitten in zijn grote Amerikaanse slee, onderweg naar werk, vast in de file. In het begin zwaaide ik nog, maar hij keek nooit op.

PRAD was het grootste reclamebureau van Nederland. Om daar binnen te komen moest je uitblinken. De directie aasde op top-talenten. Niemand werd er aangenomen zonder jarenlange ervaring en bewezen capaciteiten. Behalve ik. Het zoemde rond op de werkvloer dat ik, de nieuwe trainee, daar rondliep dankzij een enorme kruiwagen. Als ik door de gangen liep voelde ik de koele blikken van de andere collega's. Dus ik gaf me over aan de rol die ik toebedeeld kreeg, die van het Gooise klootzakje met de grote bek. Op deze manier zou niemand erachter komen hoe onzeker ik eigenlijk was. Dit imago voorkwam dat ik het zoveelste personeelslid werd. Ik zou uiteindelijk opvallen, hoe dan ook.

Ik werd begeleid door Gijs, het creatieve brein achter de campagnes. Gijs was een chaoot, dus ik kreeg meteen veel verantwoordelijkheid. Ik kwam bij hem op de kamer te werken en hij betrok me bij een campagne voor melk. De bestaande reclames voor melk waren te ingewikkeld, terwijl juist het volk moest worden aangesproken, vond ik. Een dag voor de presentatie van onze melkcampagne vroeg Gijs wat ik had bedacht. Meer voor de vorm, want we hadden toch geen tijd meer om het aan te passen.

'Prima, Schothorst,' zei hij, toen ik mijn ideeën had voorgelegd. 'Presenteer jij dit morgen maar aan de klant.' Die nacht sliep ik niet. De directie van Het Nederlands Zuivelbureau kwam binnen. Iedereen stak een sigaret op, wij ook. Gijs stak van wal: 'We hebben

hier een uitzonderlijk jong talent, de heer Schothorst. Hij zal de campagne aan u presenteren. Schothorst, mag ik jou het woord geven?'

Ik stond op en knoopte met bezwete handen mijn jasje dicht. 'Heren.' Ik keek de tafel rond. 'We moeten er niet langer omheen draaien. Het is een feit dat melk gezond is. Kinderen worden ermee grootgebracht en volwassenen hebben het nodig om gezond te blijven. Kortom' – ik draaide het kartonnen bord om met de eerste slogan – 'Melk moet.'

Glunderend keek Gijs naar de klant. 'Melk moet,' herhaalde de klant. 'Ja, prima slogan. Ga door Schothorst.'

Ik probeerde niet te laten merken hoe opgelucht ik was.

'Mensen moeten zich bewust worden van de positieve kanten van het drinken van melk. Waarom zou je melk drinken?' Ik liet met opzet een stilte vallen. Iedereen keek, wachtte mijn verhaal af. Zo voelde mijn vader zich dus dagelijks.

Ik draaide het tweede kartonnen bord om. 'Melk. De witte motor.' De klant klemde zijn sigaret tussen zijn lippen en begon te klappen. Ik was binnen. Op kantoor werd ik zelfs door de meest succesvolle collega's gefeliciteerd met mijn melkcampagne. Het maakte iets in me los.

Na mijn eerste succes werd ik zijdelings betrokken bij een nieuwe opdracht voor Albert Heijn. De baas van PRAD, Maarten, was ook aangeschoven, evenals de gehele directie van de Albert Heijn. Halverwege de presentatie zei de directie dat de campagne niet bij Albert Heijn paste. Zonder iets te zeggen stond Maarten op. Meneer Heijn keek hem vragend aan. 'Ga je weg? We zitten net op een kritiek punt, donderdag moeten we weer onze aanbiedingsadvertentie klaar hebben.'

Waarop Maarten zei: 'Ik moet even bellen.'

'Wie moet je dan bellen?' vroeg meneer Heijn.

'Mijn vrouw,' antwoordde Maarten kortaf. 'Om te zeggen dat ze niet langer boodschappen moet doen bij Albert Heijn.' Meneer Heijn hief zijn handen. Als een hond die op zijn rug rolt en zich overgeeft, dacht ik. 'Kom er nog even bij zitten Maarten, misschien kunnen we nog tot een oplossing komen.'

Met gespeelde tegenzin trok Maarten weer een stoel. Aan het eind van de presentatie keurde Albert Heijn de campagne als-nog goed.

/ DON IS DE BESTE

Toen ik een jaar bij PRAD werkte, werd er door het bureau een leerprogramma georganiseerd voor 18 toptalenten uit de reclamewereld. Ik had al vanaf dag één tegen iedereen op kantoor gezegd dat ik op mijn dertigste miljonair zou zijn; het leerprogramma leek daar goed aan bij te dragen. Gijs schoof me naar voren als kandidaat en ik mocht mee. Zes weken lang kregen we colleges en daaropvolgend examens. De best presterende kandidaat kreeg een gouden Parker en 500 gulden.

Tijdens het voorstelrondje werd er opgescheept over welke opleidingen er waren gevolgd en waar iedereen had gewerkt. Aan het einde van het rondje bleek ik niet alleen de jongste, maar ook de enige die geen enkele opleiding in de reclame had. Toen we het lokaal uit liepen maakten de schouderklopjes en de opmerking 'Als je vragen hebt, jonkie, dan begrijpen we dat' me vastbesloten: ik zou de beste worden. Tijdens de colleges zat ik vooraan, terwijl de anderen vooral bezig waren elkaar te overtroeven met geestige opmerkingen. Elke toets was ik eerder klaar dan de anderen, waarbij ik geholpen werd door mijn wiskundeknobbel. Na zes weken kwam de uitslag: ik had de hoogste cijfers.

Ik zag dat er vanaf dat moment anders naar me werd gekeken. De schouderklopjes waren veranderd in high fives. Ik dacht aan mijn vader. Ik kreeg steeds beter een beeld van wie hij was, het enige wat ik nog moest doen was hetzelfde leven leiden. Ook al was ik inmiddels volwassen en hadden we al maanden geen contact, als ik aan mijn vader dacht, voelde ik me weer het kind dat op de vroege ochtend in de keuken hunkerde naar goedkeuring van de zwijgzame man.

Tijdens mijn speech, die ik als winnaar mocht geven op het eindfeest, zou ik al die collega's die me niet serieus hadden genomen weleens de waarheid vertellen. Na het ontbijt was ik al begonnen met het drinken van bier. Met elke slok nam mijn zelfvertrouwen

toe. Nadat ik de gouden Parker in ontvangst had genomen hield ik 'm boven mijn hoofd. Ik stond op het podium en keek met lichte weerzin naar de algemeen directeur van PRAD. Wat een kolosale nono, dacht ik. Die alcoholist drinkt de hele dag jenever. Een duidelijk gebrek aan ruggengraat. Ik drink alleen als ik iets te vieren heb.

'Het lijkt me duidelijk dat er vandaag geschiedenis is geschreven.' De andere deelnemers lachten en hieven hun glas. 'Er staat hier een nieuwe lichting talent. Een generatie die staat te trappelen om het roer over te nemen.' Nog een paar glazen gingen de lucht in en iemand riep 'Ja!'. Als ik goed had opgelet had ik gezien dat dit het moment was om te stoppen. Maar ik ging door. 'De ouderen moeten ruimte maken voor ons, de jongeren! En vooral hij.' Met de gouden Parker wees ik richting de algemeen directeur.

De volgende dag mocht ik mijn spullen ophalen. Ik was ontslagen. Gedurende twee weken solliciteerde ik bij verschillende reclamebureaus. Dat mijn vader een bekende was in die wereld werkte niet in mijn voordeel. De bureaus waren bang om met mij het paard van Troje binnen te halen. Bovendien was ik niet de enige die op zoek was naar een baan. Er was veel werkloosheid. Het bestaan van miljonair leek opeens verder weg dan ooit.

/ DON IN DE LUNCHPAUZE

In de pauze (bij reclamebureau Young & Rubicam, red.) lunchten we met bier in café Suisse op De Overtoom. Alle belangrijke mensen uit de reclamewereld kwamen hier samen. Grote verhalen werden alleen onderbroken met de vraag wie er aan de beurt was om bier te halen. Ik kwam vooral voor de vrouw van de barkeeper, die zulke strakke broeken droeg dat je de vorm van haar schaamlippen erdoorheen kon zien. Twee mooie halvemantjes. De barman vond ik een aansteller, met zijn openhangende blouse en gouden kettinkje. Al was hij bijzonder aardig, aangezien zijn kroeg mijn tweede huiskamer was. Maar toen hij een keer naar de wc was, sprak ik de barvrouw aan. Door de manier waarop ze naar me keek, had ik al gezien dat ze me wilde. Met een smoes vertrok ze naar buiten en ik volgde haar even later. In haar appartement tegenover het café nam ik haar tegen de bank, uitkijkend op café Suisse en de bier tappende barman. ☑

DE DON van Don Schothorst en Renee Kelder is vanaf 19 mei te koop. € 19,99 / Bol.com